

[Udenrigsministeren.]

have Tjenestemænd til Raadighed uden straks at skulle give dem en bestemt Post. Det kan enten være, fordi man vil have dem til Raadighed for en ganske bestemt Opgave, f. Eks. at rejse til bestemte Dele af Verden og foretage Markedsanalyser eller Undersøgelser i det hele taget; der kan ogsaa være andre Grunde, der taler derfor, og vi har derfor anmodet Rigsdagen om at bevilge os, at indtil 5 Tjenestemænd i de 3 første Lønningsklasser, dog ikke for længere Tid for hver end 5 Aar, kan være til Raadighed for Udenrigstjenesten uden at faa anvist nogen bestemt Post.

Ved Forslagets § 19 er der endvidere gennemført den Ændring, at Tjenestemænd i Udenrigstjenesten i det hele taget ikke kan have Beskæftigelse af den i Tjenestemandslovens § 44, 2det Stykke, omtalte Art. Ifølge den gældende Lov om Udenrigstjenesten kom en saadan Regel kun til Anvendelse paa Tjenestemænd i Udenrigsministeriet hjemme. Nu foreslaar man, at det skal være alle Tjenestemænd inden for Udenrigstjenesten, som ikke maa have Bieerhverv, uden at der er givet Tilladelse til det af Udenrigsministeren efter Forhandling med Tingenes Finansudvalg. Jeg tror, det høje Ting vil erkende, at dette er fuldkommen rimeligt og rigtigt; er der nogen Tjenestemænd, med Hensyn til hvem Forsigtighed er paakrævet, maa det mere end noget andet Sted være inden for Udenrigstjenesten, og det ikke blot for de Folk, der er hjemme, men ogsaa for dem, der arbejder ude. Derfor har man, naar man nu skulde revidere Loven, anset denne Ændring for naturlig og rimelig.

Jeg ved udmærket godt, og det ved naturligvis enhver af os, at Loven og dens Paragraffer alene gør det ikke; det kommer an paa, om Aanden er den rigtige, om der er den rette Vilje til at udføre det Arbejde, der er nødvendigt, og tjene Landet og Sagen. Dansk Udenrigstjeneste har jo i Mellemkrigsperioden været og vil vel ogsaa i den kommende Tid være særlig optaget af at løse økonomiske og erhvervspolitiske Problemer i det nøjeste og næreste Samarbejde med Erhvervslivet. I Folketingsudvalgets Betænkning fremhævede man det ønskelige i, at der i størst muligt Omfang føres Forhandlinger med Erhvervslivet om

de Sider af Udenrigstjenesten, der vedrører handelspolitiske Forhold. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at vi altid i Udenrigsministeriet har været meget ivrige efter at føre saadanne Forhandlinger, og saa længe jeg har Ansvaret for Udenrigsministeriet, vil jeg gøre, hvad jeg kan, for at disse Forhandlinger føres i saa nøje Kontakt med Erhvervslivet som overhovedet muligt. Men det er jo muligt, at man fra Erhvervslivets Side ønsker andre Former anvendt end dem, vi har i Øjeblikket, og hvis det skulde være Tilfældet, kan jeg sige, at jeg allerede paa Foranledning af Bemærkningerne i Folketingsudvalgets Betænkning har foretaget Skridt til at undersøge — ved Henvendelse til Erhvervslivet, til ledende Erhvervsorganisationers Formænd —, hvorvidt man skulde have Ønske om at nedsætte et Udvalg eller paa anden Maade søge at faa den nærmeste og bedste Kontakt, man overhovedet kunde faa. Loven er kun et Instrument. Det kommer an paa, om de, der har Ledelsen, og de, der skal tjene i Udenrigstjenesten, kan udføre deres Arbejde til Erhvervslivets og Landets Tilfredshed. Vi ved udmærket godt, at andet og mere end en Ramme kan en saadan Lov aldrig være, men jeg tror, jeg har Lov til at sige — og at det ogsaa er Erhvervslivets Indtryk —, at Udenrigsministeriets Embedsmænd og de Tjenestemænd, som i ganske særlig Grad har haft med de handelspolitiske Forhandlinger at gøre, i de faa Maaned, der er gaaet siden Befrielsen, med Iver og Energi har taget fat paa at løse de ikke nemme Opgaver, som forelaa og foreligger for dansk Erhvervsliv i den nuværende Situation.

Jeg beder da det høje Landsting om at give Tilslutning til dette Lovforslag ligesom til Forslaget til Lov om Ændring i Tjenestemandsloven, som knytter sig ganske nøje til dette, og som der sikkert ikke er Grund til at gøre nærmere Bemærkninger om.

En Ting vil jeg gerne tilføje. Jeg har maaske Lov til at gaa ud fra, at det høje Landsting har bemærket de Betragtninger, som jeg gjorde gældende ved Lovforslagets Fremsættelse i Folketinget angaaende Udenrigstjenesten og dens Embedsmænd, og den Redegørelse, som jeg fandt det rimeligt at give angaaende bestemte, særlig